

Sygn. akt II Ca 352/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Arkadiusz Lisiecki
Sędziowie	SSO Paweł Hochman SSO Jarosław Gołębiowski (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. G. (1)

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 10 lutego 2014 roku, sygn. akt I C 234/11

oddala apelację i zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. G. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 352/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. G. (1) przeciwko (...) z siedzibą w W. o zapłatę

I. zasądził od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. G. (1) :

1/ kwotę 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2009 roku do dnia zapłaty,

2/ kwotę 1.074,00 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2009 roku do dnia zapłaty;

II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądził od pozwanego (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. G. (1) kwotę 111,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. odstąpił od obciążania powódki A. G. (1) kosztami nieuiszczonej opłaty sądowej oraz wydatkami poniesionymi w sprawie od oddalonej części powództwa;

V. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwotę 997,13 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej oraz zwrotu wydatków poniesionych w sprawie cni uwzględnionej części powództwa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 26.05.2006r., w T. nieznanymi mężczyźni jadący motorowerem nieznanej marki, potrącił jadącą rowerem powódkę A. G. (1), a następnie zbiegł z miejsca wypadku. Powódka tego dnia wracała z Kościoła, gdyż uczestniczyła we mszy świętej o godzinie 17.00, a wypadek miał miejsce około godz. 18.00. Powódka jechała ścieżką rowerową wydzieloną na chodniku. Ujechała około 150-200 metrów, kiedy nagle zauważyła jadący wprost na nią motorower.

W wyniku uderzenia, powódka przewróciła się wraz z rowerem, a kierujący motorowerem nie zatrzymał się i odjechał z miejsca zdarzenia. Pomocy udzieliły jej starsze kobiety wracające też z kościoła.

Powódka A. G. (2) nie była w stanie sama się podnieść. Tego dnia powódka nie miała przy sobie telefonu komórkowego, a do szpitala - (...) została zawieziona przez przypadkowo idącego ulicą chłopaka z dziewczyną.

Na miejsce zdarzenia nie była wzywana Policja.

Po wykonaniu badania RTG stwierdzono złamanie kostki bocznej nogi lewej i założono powódce A. G. (1) but gipsowy. Ze względu na nasilające się dolegliwości bólowe, powódka była hospitalizowana w okresie od 07.06.2006 w Oddziale (...)w T., gdzie była leczona operacyjnie (wkrety metalowe) i gips stopowo - udowy. Dalsze leczenie powódka kontynuowała w Poradni(...)w T. Gips został zdjęty po 6 tygodniach, a zespolenie usunięto w dniu 26.09.2007 r. Do grudnia 2006 r. powódka A. G. (1) poruszała się przy pomocy kul.

W chwili obecnej, powódka A. G. (1) skarży się na bóle powysiłkowe i obrzęki stawu skokowego lewego.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia, powódka A. G. (1) doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10 % - punkt 162 a Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r., a jego wysokość wynika z rodzaju złamania i deformacji oraz ograniczenia funkcji i wydolności stawu skokowego (dolegliwości bólowe i obrzęki).

Zakres cierpień fizycznych powódki w okresie 3 tygodni od wypadku był

znaczny. Wynika to z dolegliwości po złamaniu, w trakcie unieruchomienia w butie gipsowym i przeprowadzonej operacji. Po tym okresie dolegliwości bólowe zmniejszały się. Dyskomfort związany z zastosowanym unieruchomieniem gipsowym po operacji i znacznym ograniczeniem możliwości poruszania się trwał do końca lipca 2006 roku. W chwili obecnej po zastosowanym leczeniu operacyjnym i rehabilitacji leczenie należy uznać za zakończone.

Powódka A. G. (1) wymagała pomocy osób trzecich do czasu zdjęcia gipsu tj. do dnia 24.06.2006r., kiedy to poruszała się tylko o balkoniku w wymiarze 4 godzin dziennie. W tym okresie wymagała pomocy przy zachowaniu higieny, sporządzaniu posiłków, pracach domowych i zakupach. Przez następne 2 miesiące ze względu na chodzenie o kulach i ograniczone możliwości poruszania się wymagała pomocy w wymiarze 2-3 godzin dziennie.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia z dnia 26.05.2006r., powódka A. G. (1) doznała uszczerbku na zdrowiu w zakresie układu kostno - stawowego, natomiast nie doznała obrażeń w zakresie ośrodkowego układu nerwowego ani w zakresie obwodowego układu nerwowego.

W związku z wypadkiem nastąpił u powódki A. G. (1) długotrwały uszczerbek na zdrowiu w postaci lęków postraumatycznych, które po wielu latach od zdarzenia nie wygasiły się i nadal powracają w koszmarach sennych i obawach przed uczestnictwem w ruchu drogowym. Nie tworzą one jednak syndromu zaburzeń pourazowych, a są długotrwałą reakcją stresową zawierająca komponent depresyjny, na przeżyte doświadczenie wywołane wypadkiem.

Stwierdzone zaburzenia funkcjonowania psychologicznego po wypadku, wskazujące na zaburzenia adaptacyjne spowodowały uszczerbek na zdrowiu wynikający z urazu powypadkowego w wysokości 3%.

Oprócz dolegliwości bólowych, wypadek spowodował u powódki ograniczenie aktywności ruchowej. Spowodowało to znaczne zakłócenie normalnego, codziennego jej funkcjonowania. U powódki występowały objawy zaburzeń adaptacyjnych: zamartwianie się, lęk i niepokój o własne zdrowie, podenerwowanie, bezradność, napięcie psychiczne, zaburzenia snu. Z tego powodu, stopień jej cierpienia psychologicznego był znaczny.

Doznane przez powódkę w przedmiotowym w wypadku urazy przyczyniły się do utrwalania procesów neurotyzacji osobowości. Obecnie powódka powróciła do zwykłej aktywności życiowej. Rokuje to bardzo pozytywnie dla higieny psychicznej, zwiększając szanse na efektywne poradzenie sobie ze stresem.

Powódka A. G. (1), podczas wypadku w dniu 26 maja 2006 r. nie doznała bezpośredniego urazu, ani uszkodzenia serca czy układu krążenia. Jednakże przewlekły stres psychiczny i cierpienia fizyczne (ból, napięcie nerwowe, lęk, bezsenność) związane z urazem i długotrwałym leczeniem złamania kostki bocznej podudzia lewego (podczas wypadku) przyczyniły się pośrednio do rozwoju zaburzeń w układzie sercowo-naczyniowym. Zaburzenia te doprowadziły do klinicznego ujawnienia się następujących schorzeń: napadowa arytmia serca (migotanie przedsionków, częstoskurcz przedsionkowy), niedokrwienie mięśnia sercowego (choroba niedokrwienna serca), nadciśnienie tętnicze.

Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu schorzeń układu krążenia obecnie występujących u powódki został oceniony na 30% (wg Rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. - Dz.U. Nr 234, poz. 1974, pkt 63 b) z tym, że nie można rozgraniczyć jaka część stwierdzonego uszczerbku na zdrowiu związana jest z wypadkiem powódki a jaka z samoistnymi jej chorobami, albowiem nie można obecnie ustalić jaki był stan układu sercowo-naczyniowego powódki bezpośrednio przed wypadkiem - tj. przed dniem 26 maja 2006r.

Powódka A. G. (1) doznała w wyniku przedmiotowego wypadku złamania kończyny dolnej. W związku z tym doznała poza dolegliwościami i uszkodzeniami cielesnymi cierpienia psychicznego pod postacią łagodnych zaburzeń adaptacyjnych trwających poniżej trzech miesięcy. Miały miejsce krótkotrwałe cierpienia psychiczne o znacznie większym nasileniu związane z udzielaniem pierwszej pomocy w oddziale ratunkowym oraz w czasie operacji stabilizacji złamania. Nie stwierdzono długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w aspekcie psychiatrycznym.

Powyższe ustalenia faktyczne, Sąd poczynił w oparciu o dokumenty załączone do akt niniejszej sprawy jak i do akt szkodowych wraz ze znajdującą się tam dokumentacją medyczną, opinię biegłych ortopedy traumatologia, psychologa, kardiologa jak i zeznania powódki A. G. (1) oraz świadków M. J. i J. J., które uznał za wiarygodne. Dokonując oceny zgromadzonego tak materiału dowodowego Sąd uznał, iż brak jest podstaw, aby odmówić waloru wiarygodności opiniom, sporządzonym w niniejszej sprawie przez biegłych. Zdaniem Sądu, powyższe opinie zostały sporządzone w oparciu o dokumentację medyczną i badanie osobowe powódki, bazując na wiedzy i doświadczeniu biegłych w zakresie ich specjalności. Ponadto, opinie te jako odnoszące się do wszystkich kwestii zawartych w tezach dowodowych są wyczerpujące i zawierają fachowe uzasadnienie wniosków końcowych w nich zawartych. Dlatego też stały się podstawą poczynienia ustaleń przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlegało uwzględnieniu, ale jedynie częściowo.

W niniejszej sprawie, pomiędzy stronami niesporna była sama zasada odpowiedzialności pozwanego, jako ubezpieczyciela odpowiedzialności.

Pozwany (...) w W. nie kwestionował przebiegu samego zdarzenia jak i zasady swojej odpowiedzialności przyznając powódce A. G. (1) w trakcie postępowania likwidacyjnego kwotę 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, kwotę 1.620 zł tytułem zwrotu kosztów opieki oraz kwotę 722 zł tytułem kosztów leczenia. Kwestionował natomiast wysokość dochodzonych pozwem kwot tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania za poniesione koszty opieki osób trzecich.

Zgodnie z art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 392.) do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu w/w ubezpieczeń obowiązkowych:

- na osobie, gdy szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości (pkt 1);

- w mieniu, w przypadku szkody, w której równocześnie u któregośkolwiek uczestnika zdarzenia nastąpiła śmierć, naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, trwający dłużej niż 14 dni, a szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości. Naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia powinny zostać stwierdzone orzeczeniem lekarza, posiadającego specjalizację w dziedzinie medycyny odpowiadającej rodzajowi i zakresowi powyższych naruszeń czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia (pkt 2 art.98 wyżej cytowanej ustawy).

Odnosząc się do roszczenia powódki A. G. (1) o zasądzenie zadośćuczynienia należy przytoczyć treść art. 445 § 1 k.c.w zw. z art. 444 § 1 k.c, zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie to ma na celu naprawienie krzywdy, tj. szkody niemajątkowej, przejawiającej się w cierpieniach fizycznych i psychicznych. Użyte w cytowanym przepisie pojęcie „sumy odpowiedniej” ma charakter niedookreślony, wysokość tej kwoty pozostawiona została uznaniu sądów orzekających w sprawach o zapłatę zadośćuczynienia, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy przyznawaniu zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, sygn. akt III CKN 427/00, LEX nr 52766). Jednocześnie, jak się podkreśla, wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy - nie może prowadzić do wzbogacenia osoby pokrzywdzonej.

Dla ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia decydujące znaczenie ma rozmiar krzywdy, przy ocenie którego należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa czy oszpeceń, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 681/98, OSNAP 2000, nr 16, poz. 626). W orzecznictwie podkreśla się również, że sam stopień uszczerbku na zdrowiu nie może być przyjmowany jako jedyna przesłanka ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Nie można przecież pomijać czasokresu leczenia się powoda i odczuwania dolegliwości fizycznych, uczucia krzywdy spowodowanej ułomnością, a także na przykład niemożności korzystania z przyjemności uprawiania sportów (wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 1974, sygn. akt II CR 123/74, LEX nr 7457). Przy ocenie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i ustalaniu jego wysokości nie mogą być także pominięte wyniki z uszkodzenia ciała ograniczenie wydolności do pracy i utrudnienia w jej wykonywaniu, nie stanowiące podstawy do

przyznania renty z ubezpieczenia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 04 czerwca 1968 roku, sygn. akt I PR 175/68, OSNCP 1969, nr 2, poz. 37).

Analizując stan faktyczny rozpoznawanej sprawy w świetle przedstawionych wyżej poglądów należało uznać, że żądane przez powódkę zadośćuczynienie w kwocie 45.000 zł jest zawyżone.

W ocenie Sądu rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy jest znaczny. Przede wszystkim wskazać należy, że powódka przeżyła leczenie, na które złożyła się kilkudniowa hospitalizacja połączona z zabiegiem operacyjnym jak i rehabilitacja. Zarówno sam wypadek, jak i leczenie oraz rehabilitacja spowodowały u powódki cierpienia związane z bólem, stresem, strachem przed konsekwencjami czy ewentualnymi powikłaniami przeprowadzanych zabiegów, a także niedogodnościami związanymi z długotrwałym unieruchomieniem nogi w gipsie.

Mając na względzie całokształt odniesionych przez powódkę obrażeń ciała, rozmiar doznanych przez nią cierpień fizycznych i psychicznych oraz trwałość następstw przedmiotowego wypadku w zakresie jej stanu zdrowia, Sąd uwzględniając kwotę dotychczas wypłaconą przez pozwanego w wysokości 11.000 zł, zasądził na rzecz powódki A. G. (1) dodatkową dalszą kwotę tytułem zadośćuczynienia w wysokości 15.000 zł.

O odsetkach ustawowych, Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c. zasądzając je od dnia 10 lipca 2009 roku, tj. zgodnie ze zgłoszonym w tym zakresie żądaniem.

Wysokość odszkodowania z tytułu kosztów opieki, Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego ortopedy traumatologa, zgodnie z którą powódka A. G. (1):

- przez okres pierwszych 6 tygodni tj. do dnia zdjęcia gipsu, wymagała pomocy osób trzecich w wymiarze po 4 godziny dziennie,
- przez kolejne 2 miesiące w wymiarze po 2 godziny dziennie. Powódka wносиła o zasądzenie za 1 godzinę opieki kwoty 9.30 zł, a zatem:
- koszt opieki osób trzecich za pierwsze 42 dni (sześć tygodni) wyniósł 1.562 zł (42 dni x 4 godz. x 9.30 zł);
- koszt opieki osób trzecich przez kolejne 60 dni (2 miesiące) wyniósł 1.116 zł (60 dni x 2 godz. x 9.30 zł).

Uwzględniając powyższe, Sąd zasądził na rzecz powódki A. G. (1) kwotę 1.074 zł tytułem odszkodowania za poniesione koszty opieki, pomniejszając zasądzoną kwotę o kwotę dotychczas wypłaconą w trakcie likwidacji szkody przez pozwanego (...) w W. tj. o kwotę 1.620,00 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c. zasądzając je od dnia 10.07.2009 roku, tj. zgodnie ze zgłoszonym w tym zakresie żądaniem.

W dalszym zakresie, sąd oddalił wniesione powództwo jako nieuzasadnione. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach, o których mowa w punkcie III wyroku stanowił natomiast przepis art. 100 k.p.c.

Z uwagi na trudną sytuację materialną powódki A. G. (1), Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania jej kosztami procesu.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu V wyroku stanowił przepis art. 100 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zarzucając mu naruszenie:

1. prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 Kodeksu Cywilnego (dalej k.c.) poprzez błędną wykładnię i pominięcie, iż Sąd na gruncie tego przepisu zobowiązany jest przyznać sumę odpowiednią, z czym stoi w sprzeczności rozstrzygnięcie Sądu w niniejszej sprawie, gdyż zasądzona kwota jest rażąco wygórowana przez co winna podlegać zmianie w toku kontroli instancyjnej,

2. prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, to jest dokonania w sposób przekraczający granicę swobodnej ich oceny w ten sposób, że Sąd uznał, iż dolegliwości kardiologiczne zgłaszane przez Powódkę pozostają w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 26.05.2006 r., co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia kwoty przekraczającej kwotę uzasadnioną okolicznościami,

3. prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, że dolegliwości kardiologiczne Powódki pozostają w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 26.05.2006 r., podczas gdy ustalenie rozmiaru krzywdy wymagało wiedzy specjalnej, a wnioski biegłego z zakresu medycyny ogólnej i psychiatrii wykluczyły kategorycznie związek tych dolegliwości z przedmiotowym zdarzeniem,

4. prawa procesowego tj. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez: zasądzenie na rzecz Powódki kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia pomimo, że Powódka w żaden sposób nie udowodniła, że zgłaszane przez nią dolegliwości kardiologiczne pozostają w adekwatnym związku

przyczynowym z wypadkiem, a w konsekwencji twierdzenia co dej okoliczności są oparte jedynie na jej zeznaniach.

5. prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego, to jest zeznań strony oraz opinii biegłych sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym wniosków, że kardiologiczne dolegliwości Powódki związane są z wypadkiem, co skutkowało przyznaniem na jej rzecz kwoty 15.000 zł, podczas gdy okoliczności sprawy nie pozwalały na powiązanie tych dolegliwości z wypadkiem i tym samym uwzględnienie roszczenia Powódki w części 5.000 zł.

W zakresie rozstrzygnięcia o odsetkach zaskarżonemu Wyrokowi zarzucam:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów w sposób przekraczający granice ich swobodnej oceny w ten sposób, iż Sąd I instancji błędnie uznał, że Powódka wykazała, że zasądzona część dochodzonego roszczenia rzeczywiście się Powódce należy z tytułu zadośćuczynienia od wskazanego przez nią dnia;

- naruszenie prawa materialnego art. 481 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i zasądzenie odsetek od zadośćuczynienia od dnia 10.07.2009 r. do dnia zapłaty, uznając, iż z tą datą strona pozwana miała możliwość ustalenia wysokości i wypłaty zadośćuczynienia, podczas gdy wyjaśnienie wszelkich wątpliwości w postaci przyczyn i przebiegu zdarzenia, a także ustalenia rozmiaru krzywdy poprzez zasięgnięcie wiadomości specjalnych biegłych dokonane zostało w trakcie procesu w sporządzonych przez biegłych opiniach. Co więcej, Powódka rozszerzyła powództwo dopiero pismem z dnia 1.03.2013 r. (doręczonym pełnomocnikowi Pozwanego w dniu 06.03.2013 r.) wobec czego brak było podstaw do orzeczenia odsetek od kwoty 5.000 zł od daty wcześniejszej niż dzień doręczenia Pozwanemu pisma zawierającego rozszerzenie powództwa, błędne uznanie, iż w dniu 10.07.2009 r. można było mówić o świadczeniu pieniężnym w rozumieniu art. 481 § 1 kc, podczas gdy ustalenia dotyczące rozmiaru szkody i związanego z tym zadośćuczynienia zostały dokonane w toku postępowania przed I instancją, a ostateczna kwota zadośćuczynienia skonkretyzowana w wyroku.

Wskazując na powyższe wnoszę o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w tej części, jak również o zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

- zasądzenie od Powódki na rzecz Pozwanego kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona. Kluczowy zarzut skarżącego to błąd w ustaleniach faktycznych dotyczących stanu zdrowia powódki w wyniku zdarzenia z dnia 26 maja 2006 roku. W ocenie apelanta został on wywołany naruszeniem zasad oceny dowodów wyrażonych w art. 233 kpc.

Zarzut tak sformułowany jest całkowicie chybiony. Ocena zgromadzonych w sprawie dowodów nie jest dowolna. Mieści się w granicach swobodnej, respektuje zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Zebrany materiał dowodowy upoważniał Sąd Rejonowy do przyjęcia, iż skutek wypadku powódka odniosła krzywdę co skutkowało przyznaniem jej zadośćuczynienia.

Treść apelacji wskazuje, iż jego autor nadmierną wagę przywiązuje do schorzeń kardiologicznych stwierdzonych u poszkodowanej przez biegłego lekarza R. Bubińskiego (por. k.127 – 129, k. 164).

W sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego ortopedy J. B. (k. 77, k. 77 odwr.) ora z biegłego psychologa G. M. (por. k. 107 – 109).

Wynika z nich, iż łączny stopień uszczerbku na zdrowiu wynosił 13 %. Towarzyszyły temu ból i cierpienie, w szczególności w pierwszych 3 tygodniach od wypadku, kiedy były znacznego stopnia.

Powódka miała dyskomfort związany z zastosowanym unieruchomieniem gipsowym.

Jak trafnie ustalił Sąd, doznane przez powódkę urazy spowodowały znaczne zakłócenie normalnego codziennego jej funkcjonowania. Stwierdzono u niej objawy zaburzeń adaptacyjnych, lęki, bezradność i zaburzenia snu.

Powyższe nawet z pominięciem schorzeń kardiologicznych były wystarczające, ażeby przyznać poszkodowanej zadośćuczynienie w kwocie określonej w zaskarżonym wyroku.

Etiologia zmian kardiologicznych nie jest jednorodna i zapewne są one wynikiem również naturalnych procesów starzenia się organizmu. Jak jednak podniesiono wyżej nie dyskredytuje to rozstrzygnięcia Sądu, skoro wysokość przyznanego świadczenia koresponduje z cierpieniem i trwałym uszczerbkiem wskazywanym w opiniach ortopedy i psychologa.

Nie można uznać, iż zasądzone zadośćuczynienie jest rażąco wygórowane. Uwzględnia ono zakres i czas trwania cierpienia oraz wysokość uszczerbku na zdrowiu.

Nie jest również trafny zarzut obrazy zaskarżonym wyrokiem art. 232 kpc w związku z art. 6 kc. Wbrew stanowisku skarżącego roszczenie o zadośćuczynienie zostało przez powódkę udowodnione, co obrazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy.

W konsekwencji nie może również odnieść skutku zarzut obrazy art. 445 § 1 kc, skoro przesłanki w nim wymienione w realiach niniejszej sprawy zostały spełnione.

Z tych przyczyn i na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w wyroku, rozstrzygając o kosztach procesu za instancję odwoławczą na podstawie art. 98 kpc stosując zasadę w nim wyrażoną - odpowiedzialności za wynik sprawy.

Na oryginale właściwe podpisy